

РЕШЕНИЕ

№ 6163

гр. София, 29.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 53 състав,
в публично заседание на 05.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стефан Станчев

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **5017** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 124, ал. 1 от Закона за държавния служител /ЗДСл/ във връзка с чл. 90, ал. 1, т. 5 от ЗДСл.

Административното дело е образувано по жалба на И. Б. К., подадена срещу Заповед № ДН-00-12/26.05.2020 г. на изпълнителен директор на изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“. С оспорената заповед на жалбоподателят е наложено на основание чл. 90, ал. 1, т. 5 във вр. с чл. 97, ал. 1, чл. 107, ал. 1, т. 3 във вр. чл. 89, ал. 2, т. 1 и 5, вр. чл. 91, ал. 1 и чл. 92, ал. 1 от ЗДСл във вр. чл. 21, ал. 1 и ал. 2 от ЗДСл, във вр. чл. 2, ал. 1, чл. 5, ал. 2, чл. 6, ал. 1, чл. 7 и чл. 11 от КПСДА, дисциплинарно наказание „уволнение“ за дисциплинарно нарушение по чл. 89, ал. 2, т. 1 и т. 5 от ЗДСл и е прекратено служебното му правоотношение.

В жалбата са наведени подробни доводи, че оспорената заповед е издадена при неспазване на установената форма и при допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, противоречи на материалноправни разпоредби и несъответства на целта на закона - основания за оспорване по чл. 146, т. 1-5 АПК.

В съдебно заседание, жалбоподателят чрез процесуалният си представител поддържа жалбата, моли да бъде уважена по изложените в нея съображения. Претендира разности и своевременно постановяване на съдебен акт от настоящия съдебен състав.

Ответната страна, изпълнителен директор на ИА „АА“, чрез представител по пълномощие оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. В писмено становище

по делото излага подробни съображения по същество.

По делото са събрани писмени доказателства, като по представените пред съда писмени доказателства няма оспорени такива по реда на чл. 193 и сл. от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК. Страните нямат спор и по фактическите обстоятелства, при които се развило производството по издаване на оспорваната заповед.

Настоящият съдебен състав, като прецени събраните по делото доказателства във връзка с приложимия закон, административния акт - предмет на съдебен контрол, доводите и възраженията на страните, приема за установено от следното.

От административната преписка се установява, че със заповед № 223/29.01.2020 г. на изпълнителен директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, жалбоподателят е преназначен на основание чл. 82, ал. 1 от ЗДСл. Жалбоподателят е преназначен в системата на администрацията на агенцията от длъжност инспектор в Областен отдел „Автомобилна администрация“ - С. на същата длъжност в „Областен отдел „Автомобилна администрация“ - Л., регионална дирекция „Автомобилна администрация - П., на основание чл. 82, ал. 1 от ЗДСл и във връзка с § 4 и § 6 от Постановление № 6 от 22 януари 2020 г. на Министерския съвет (обн., ДВ, бр. 7 от 2020 г.) и утвърдено длъжностно разписание на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ в сила от 01.02.2020 г. жалбоподателят е назначен за държавен служител на длъжността главен експерт "Регионално развитие и административен контрол" дирекция АКРРДС с ранг IV /четвърти/ младши в Областна администрация Л..

В хода на производството, предвид преюдициалността на оспорване на заповедта за преназначаване, производството по това дело е спряно и възобновено с разпоредане на съда след влизане в сила на съдебен акт, с който заповедта за преназначаване на посочената длъжност на оспорвания е била приета за незаконосъобразна, поради допуснатото СПН, довело до незаконосъобразността ѝ.

Оспорваната Заповед № ДН-00-12/26.05.2020 г. на изпълнителен директор на изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ е издадена на посочените в нея правни основания предвид неспоримия факт, че след преназначаване на длъжността на месторабота в [населено място], жалбоподателят не се е явил на работа, по определеното от органа по назначаване място на изпълнение на длъжността и не е упражнил дейност изобщо по назначението. Административен орган приема, а това не е предмет на спора, предвид неспоримостта на основанията за прекратяване на служебното правоотношение и наложеното дисциплинарно наказание „уволнение“ от страна на жалбоподател, че налагането на дисциплинарно наказание „уволнение“ и прекратяването на служебното правоотношение са законово оправдани. В хода на административното производство са изпълнени законови изисквания, установяващи законосъобразни актове и действия от страна на ответника.

Към жалбата са приложени сигнали от жалбоподателя до различни държавни и правоохранителни органи, постановления на прокурори от различни прокуратури, акт за собственост, медицинска документация на трето лице, неучастващо в процеса, копия от документи за самоличност и ученически карти. Съдът не приема необходимост от обсъждане на такива доказателства, поради неотносимостта им към оспорвания административен акт.

Съдът кредитира доклад от директор на РД АА П. рег. № 11-36-75/16.04.2020; писмо рег. № 11-36-75/2/2/15.04.2020 (л.67) с отметка от жалбоподателя, че съгласно писмо на министър на транспорта с копие до министър председател, заповед №

233/29.01.2020 г. била незаконосъобразна, поради което жалбоподател няма как да изпълни и да изпълнява служебните си задължения в [населено място]; доклад от началник областен отдел „АА“ – [населено място], рег. № 11-18-376/05.05.2020 г. От цитираните писмени доказателства е установено, като безспорно, че заповед № 223/29.01.2020, получена от жалбоподател на 30.01.2020 г. и със срок на изпълнение от 01.02.2020 г. не е изпълнена едностранно от държавния служител. Не е изпълнена от него, като пряк адресат заповед РД-01-230/07.04.2020 г., с която жалбоподател е бил възстановен на работа в ОО „АА“ Л., а с този, влязъл в сила административен акт е отменена от ответник заповед за временното му отстраняване от длъжност. Считано от 01.02.2020 г. служителят не е изпълнявал длъжността в ОО „АА“ Л.. Считано от 14.04.2020 г., след издаването на заповед РД-01-230/07.04.2020 г., не е изпълнявал на терен и длъжността, на която е преназначен в ОО „АА“ Л., като това е релевантният период, взет предвид от ответника, при издаване на оспорваната заповед на 26.05.2020 г.

В ответната администрацията със заповед № РД-01-320/16.05.2017 г. е назначен дисциплинарен съвет, като в течение на времето до образуването срещу жалбоподател ДП съставът на ДС е променян, за което има удостоверяващи доказателства. ДС е в легитимен състав. Възложено е на основание чл. 91 от ЗДСл дисциплинарният съвет да даде становище относно наличието на основание за дисциплинарна отговорност, както и за вида и размера на дисциплинарното наказание с оглед степента на виновното поведение на държавния служител.

Със заповед № РД-01-241/13.05.2020 г. на ответника е разпоредено на ДС да се образува дисциплинарно производство затова, че жалбоподател не се е явил и явява по местоназначение в [населено място].

За последното ответник е уведомяван от прекия ръководител на жалбоподателя, така и от ръководителя на регионалното поделение на ИА АА в [населено място]. Според Протокол от заседание на 14.05.2020 г., дисциплинарният съвет е приел, че има нарушение на служебната дисциплина, изразяващо се в неявяване на служителя на работа, считано от 14.04.2020 г. След запознаване с текстовете на чл. 90 чл. 91 от ЗДСл е прието, че са налице предпоставки за търсене на дисциплинарна отговорност и налагане на дисциплинарно наказание. Не се спори и по това, че дисциплинарен съвет единодушно е взел решение за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“. По административната преписка е приложен протокол с взето решение рег. № 11-53-3184/1/ от 14.05.2020, с който ответник е запознат по доклад рег. № 11-53-3184/2/ от 15.05.2020 г. На жалбоподател е изпратена покана за запознаване и изслушване/приемане на обяснения от дисциплинарно наказаното лице. В указания срок са депозиран писмени обяснения от 20.05.2020 г., за което ответник е взел отношение в оспорваната заповед, съставен е протокол за изслушване от 21.05.2020 г. В хода на развитото се дисциплинарно производство жалбоподателят възразява основателността на заповедта за преназначаване, като в подкрепа на тези твърдения сочи становища на трети лица, касателно несъразмерност на заповедта за преназначаване, както и действия на ответника – заповед РД-01-230/07.04.2020 г., с която той е отменил своя заповед и възстановил жалбоподател на длъжността в [населено място]. В обясненията си, жалбоподател твърди незаконосъобразност на действията на ответника при издаването от него заповеди за налагане на дисциплинарно наказание и по преназначаване в друга областна администрация, извън местоживеенето му.

На 27.05.2020 г., заповедта, предмет на оспорване в това производство е връчена на жалбоподател и жалбата срещу нея е подадена в срок.

Жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество в съвкупност със събраните по делото доказателства и становищата на страните, съдът, намира жалбата за неоснователна. Жалбата отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК. Същата е подписана, подадена е в предвидения по чл. 149, ал. 1 от АПК, във вр. с чл. 124, ал. 1 от ЗДСл срок, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от търсената защита, пред родово и местно компетентния да я разгледа административен съд. Насочена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно разпоредбата на чл. 124 от ЗДСл, поради което е процесуално допустима.

В съответствие с изискванията на чл. 168, ал. 1 от АПК, при служебния и цялостен съдебен контрол за законосъобразност, съдът извърши пълна проверка на обжалвания административен акт относно валидността му, спазването на процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта, която преследва законът.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган – изпълнителен директор на ИА „АА“, който има качеството на орган по назначаването по смисъла на чл. 92 от ЗДСл, в границите на неговата териториална и материалноправна компетентност. Съобразно закона на органа по назначаването са възложени правомощията за налагане на дисциплинарните наказания.

Заповедта е съставена и в предвидената от закона писмена форма за валидност, съобразно чл. 97, ал. 1 от ЗДСл, съдържа правни и фактически основания, реквизити от обхвата на ал. 1, от т. 1 до т. 7 от тази разпоредба.

Приложимото право относно отговорността на оспорваният за неизпълнение на служебните задължения е Законът за държавния служител /ЗДСл/, с оглед заеманата длъжност по служебно правоотношение според Класификатора на длъжностите в администрацията. Редът за установяване и наказване на дисциплинарните простъпки е уреден в раздел II, глава V от закона, по строго формално дисциплинарно производство, гарантиращо обективността при преценката на органа и защитата на служителя. Затова отклонението от тези правила е всякога съществено нарушение, налагащо отмяна на наложеното дисциплинарно наказание.

Съгласно чл. 96, ал. 1 ЗДСл, преди да наложи дисциплинарно наказание по чл. 90, ал. 1, т. 4 и 5, дисциплинарно наказващият орган взема становището на дисциплинарния съвет, който образува дисциплинарно дело по негово нареждане. Цитираната процедура за провеждане на дисциплинарно производство пред дисциплинарния съвет е задължителна преди налагане на дисциплинарно наказание по чл. 90, ал. 1, т. 5 ЗДСл, каквото е разглежданото. Касае се за производство, в чиито рамки се събират и изясняват фактите и обстоятелствата по извършеното нарушение, при необходимост се изслушват обясненията на държавния служител и се обсъждат представени от него доказателства. Съгласно чл. 96, ал. 3 от ЗДСл, дисциплинарният съвет приема решения с мнозинство от две трети. Решението на дисциплинарния съвет съдържа становище относно наличието на основание за дисциплинарна отговорност, както и относно вида и размера на съответното на извършеното нарушение дисциплинарно наказание. В 7-дневен срок от приемането на решението дисциплинарният съвет го представя заедно с преписката по делото на дисциплинарно наказващия орган /ал. 4/.

Законодателят е предвидил специална процедура преди налагане на по-тежките дисциплинарни наказания, за да бъде изяснена безпристрастно фактичката обстановка и държавният служител да има възможност за представяне на доказателства в своя защита.

По настоящото дело са представени данни за провеждане на законовата процедура, видно от приложеното решение на дисциплинарния съвет.

След като са обсъдени събраните в производството доказателства, членовете на дисциплинарния съвет единодушно се обединили около становището, че служителът е допуснал нарушения на служебните задължения, описани подробно в решението по протокол рег. № 11-53-3184/14.05.2020 г. на ДС, поради което са налице основания за търсене на дисциплинарна отговорност. Наказващият орган се е съобразил със становището на дисциплинарния съвет за налагане на дисциплинарно наказание. Изслушването е документирано в нарочен протокол от 21.05.2020 г.

Разпоредбата на чл. 93, ал. 1 от ЗДСл предвижда, че дисциплинарнонаказващият орган е длъжен преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша държавния служител и да му даде срок за писмени обяснения, да събере и оцени посочените от него доказателства. Двете изисквания са кумулативно предвидени и неспазването на едното от тях е основание съдът да отмени дисциплинарното наказание, без да разглежда спора по същество. В процесния случай е спазено изискването на чл. 93 от ЗДСл.

В случая са изпълнени кумулативно предвидените в чл. 93, ал. 1 от ЗДСл самостоятелни действия на дисциплинарнонаказващия орган.

Заповедта е издадена в рамките на визираните в чл. 94, ал. 1 от ЗДСл преклузивни срокове. Съгласно чл. 94, ал. 1 ЗДСл, в редакцията му към момента на уволнението, дисциплинарните наказания се налагат не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването му, като сроковете са преклузивни, а неспазването им погасява правото на административния орган да наложи дисциплинарното наказание на провинилия се служител. Нарушението следва да се счита за открито към датата, когато всички материали по дисциплинарната преписка заедно с решението на дисциплинарния съвет бъдат предоставени на административния орган и от този момент дисциплинарният орган е задължен да направи преценката за това извършено ли е дисциплинарно нарушение и налице ли са законовите основания да материализира волята си в административен акт за налагане на дисциплинарно наказание.

При тези изводи, настоящият състав следва да провери правилно ли е приложен от дисциплинарно-наказващия орган материалният закон. Основният спорен въпрос по делото е не дали са извършени посочените в заповедта нарушения на служебните задължения, и съответства ли наложеното наказание на тяхната тежест и настъпилите от нарушението последици за държавната служба или за гражданите, както и спазил ли е административнонаказващият орган изискванията на чл. 91 от ЗДСл при налагане на дисциплинарното наказание. Безспорно е, че между жалбоподател и ответник са създадени антагонистични отношения във връзка с подаване на сигнали срещу дейността на ответника, както и от страна на последния, издаването на административни актове, по преназначаване на жалбоподателя на съответстващата на квалификацията му длъжност, както и актове по ангажиране дисциплинарната отговорност на жалбоподателя във времето. Безспорно е, че жалбоподател не е стъпил на мястото, на което следва да упражнява служебната

дейност, във връзка със заповед за преназначаване. Безспорно е, че по издадена заповед за преназначаване по реда на чл. 82, ал. 1 от ЗДСл е било образувано съдебно производство, като решаващия състав на АССГ, чиито правни изводи са споделени като правилни от касационен състав е установил допуснато СПН при издаване на Заповед № 223/29.01.2020 г. на изпълнителен директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“. С окончателен съдебен акт, заповед № 223/29.01.2020 г е отменена и от това следва, че преназначаването на жалбоподателя на друго място на изпълнение на длъжността е незаконосъобразно. Това има окончателна значимост, считано от 10.05.2021 г. За периода 01.02.2020 – 10.05.2021 г. жалбоподателят не е бил в ОО „АА“ Л., без значение какви административни производства се развили между него и ответник/ответна администрация. Основателни са твърденията на жалбоподателя, че тъй като обжалваната заповед по преназначаване е отменена, не може да породи валидни правни последици. Този факт придобива правна стойност, считано от постановеното решение на ВАС. Това не освобождава жалбоподателя, като държавен служител да изпълнява задълженията си по закон – да се яви на работа и да спазва служебната дисциплина.

Отменената по съдебен ред заповед за преназначаване е основание за успешно водене на съдебно производство за обезщетение по реда на АПК във вр. ЗОДОВ. За времето на висящност на спора по законосъобразността на заповедта за преназначаване, жалбоподателят не е освободен по силата на административен акт или по негово желание от държавна служба. Заповед № 223/29.01.2020 г. се ползва с предварително изпълнение по силата на специален закон – чл. 124, ал. 2 от ЗДСЛ, който предвижда, че при обжалването на всички актове по чл. 124, ал. 1 от ЗДСл, вкл. тези за възникването и съдържанието на служебното правоотношение, не се спира тяхното изпълнение. Обжалваната заповед № 223/29.01.2020 г. е породила действие с издаването си, без то да зависи от решенията на съдилища, към датата, в която става задължителна за изпълнение 01.02.2020 г.

Съгласно чл. 89, ал. 1 от ЗДСл, държавният служител, който е нарушил виновно своите служебни задължения, се наказва с предвидените в този закон наказания. В ал. 2 на чл. 89 от ЗДСл са изброени изчерпателно дисциплинарните нарушения между които са и посочените в точка 1. неизпълнение на служебните задължения. Безспорно невявяването на работното място на държавният служител налага извод за неизпълнение на служебните задължения по арг. от чл. 23 от ЗДСл. Това е пряко относимо за закономото изискване към служителя по чл. 21, ал. 1 от КТ, а с пренебрегване на задължението да спазва служебните задължения по отношение явяване на работа и изпълнение на служебните функции, правилно е ангажирана дисциплинарната отговорност на служителя. Предвидените дисциплинарни наказания съгласно чл. 90 от ЗДСл са изчерпателно изброени и едно от тях е уволнението. В случая, нарушението е невявяване на работа за повече от 30 дни, като се вземе предвид периода от 14.04.2020 г., считано от издаването на заповед № РД-01-230/07.04.2020 г., по силата на която жалбоподател е възстановен на длъжност и с място на изпълнение на длъжността в ОО АА [населено място].

Оплакването на жалбоподателя е във връзка с оспорване заповедта за преназначаване, като преюдициален спор за издаването на оспорваната заповед.

Съдът намира, че дисциплинарното нарушение е изяснено и доказано, а и в тази връзка не се противопоставят доказателства, оборващи изводите на ответника. Дали е била правилна или не заповедта за преназначаване в ОО „АА“ [населено място] е

изяснено, година и пет месеца след издаването ѝ. Жалбоподател не е съобразил, вмененото му задължение по аргумент от чл. 124, ал. 2 от ЗДСл, че оспорването на акт по чл. 124, ал. 1 от ЗДСл не спира изпълнението му. Предвид изложеното, съдът намира, че оспорената заповед, попада в обхвата на чл. 124, ал.2 ЗДСл и жалбата срещу нея, не води до спиране действието на акта. В случая намира приложение специалната норма на чл. 124, ал. 2 от ЗДСл - с постановяването ѝ *ex lege* настъпват предписаните от закона последици на изменящ служебното правоотношение, като съдържание юридически факт, независимо от подадената жалба. В тази връзка, процесуалния способ за защита срещу предварителното действие на акта е реда на чл. 166, ал.4 АПК, каквото процесуално действие не е извършено. Изпълнението на заповедта по чл. 82, ал. 1 от ЗДСл се дължи от държавния служител. Негово задължение по закон и по длъжностна характеристика е изпълнение на задължения, определени за длъжността на която е назначен. Оспорваната заповед по чл. 82, ал. 1 от КТ е подлежала на изпълнение по силата на чл. 124, ал. 2 от Закона. Тази разпоредба не дава възможност, жалбата срещу заповедта да предизвика суспензивния ефект. С неявяването на работа, съвсем умишлено, както се твърди и в обясненията на жалбоподателя, последния манифестира незачитане на законови задължения, което е годно основание да му бъде наложено дисциплинарно наказание.

Спорът е, дали издадената Заповед № ДН-00-12/26.05.2020 г. на изпълнителен директор на изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ е юридически факт, от който да се приеме, че наложеното дисциплинарно наказание може да предизвика длъжимата промяна, за извършено от жалбоподателя дисциплинарно нарушение. Съдът приема, което се установи от доказателствата по делото, че за неявяване на работа е имало дисциплинарно дело срещу жалбоподателят, което е прекратено от ответника и служителят е възстановен на длъжност в ОО „АА“ Л. – заповед РД-01-230/07.04.2020 г. (л.68) Тази заповед е сочена в решението на ДС като в изпълнение на нея, жалбоподател е следвало да изпълнява длъжността от 14.04.2020 г. Към датата на образуване на ДП 13.05.2020 г., съответно вземането на решение от ДС и издаването на оспорваната заповед е имало висяща съдебна процедура по оспорване заповедта за преназначаване на служителя. Административен орган не е обсъдил наличието на висящ съдебен спор, като е приел, че жалбоподател не се явява на работа по уважителни причини, нито да е в отпуск. Формално неявяването на работа без основателна причина е основание за налагане на дисциплинарно наказание, а в случая, с оглед пълното незачитане на служебната дисциплина наложеното дисциплинарно наказание „уволнение“ е законосъобразно. Оспорваната заповед, с която е наложено дисциплинарно наказание е затова, че жалбоподател не се явил по местоназначение в [населено място]. Съдът споделя становището на ответник по същество, че поведението на жалбоподател спрямо разпореждане на административен ръководител е в противоречие със служебната дисциплина, която жалбоподател е бил длъжен да изпълнява, както и че с цялостното поведение, обсъдено в дисциплинарното производство има основание за налагане на дисциплинарно наказание. В случая, правопораждащия факт за 1. Неизпълнение на служебни задължения и 2. За такова неизпълнение, за което следва да се наложи дисциплинарно наказание е доказан. В продължение на изложеното, неизпълнението на служебните задължения е съчетано с пълно незачитане на йерархията в държавната администрация. Противопоставянето на разпореждания на административния

ръководител на поведение, мотивирано от писмо на министър, който и какъвто да е той е и нарушение на КПСДА - Служителите са длъжни да изпълняват задълженията и функциите си с необходимия професионализъм, като поддържат актуални знания и повишават уменията си, необходими за ефективното изпълнение на служебните си задължения; Служителите в държавната администрация са длъжни да спазват служебната йерархия и да изпълняват актовете на горестоящите органи и служители от администрацията; Служителите в държавната администрация не допускат други неправомерни действия в държавната администрация, каквото е неизпълнение на служебното задължение да се яви на работа.

Заповедта за преназначаване е конститутивен административен акт, който не може да пренормира с обратна сила възникнали преди неговото издаване /заварени/ правоотношения, още по малко да се предполага какъв съдебен акт ще бъде постановен от ВАС и кога, за да се бездейства пред манифестирано неизпълнение на служебни задължения от страна на жалбоподателя и незачитане на правното статукво на актове издавани от ръководителя на администрацията на държавно ниво. Моментът на възникване на този юридически факт е свързан единствено със завършване на правопораждащият фактически състав, от който произтича упражненото право на органа да прекрати едностранно правоотношението със служителя. Несъмнено постановяването на акта е предоставено на неговата преценка, израз на дискреционната му власт, но от преценката на цялостното поведение на жалбоподателя крайния извод за налагане на най-тежкото дисциплинарно наказание е правилен.

Всяко от описаните две нарушения на служебната дисциплина по чл. 89, ал. 2, т. 1 и т. 5 ЗДСл съставлява самостоятелно основание за ангажиране на дисциплинарната отговорност на служителя. По силата на чл. 91, ал. 1 ЗДСл при определяне на вида и размера на дисциплинарното наказание се вземат предвид: тежестта на нарушението и настъпилите от него последици за държавната служба или за гражданите; формата на вината на държавния служител; обстоятелствата, при които е извършено нарушението и цялостното служебно поведение на държавния служител. Съвкупната преценка на установените в хода на дисциплинарното производство факти и обстоятелства правилно е навела дисциплинарно-наказващият орган на извод за налагане на най-тежкото дисциплинарно наказание по чл. 90, ал. 1, т. 5 от ЗДСл. При определяне на неговия вид не е допуснато нарушение на чл. 91, ал. 1 ЗДСл. Доказани са вменените нарушения на служебната дисциплина и е съобразено цялостното поведение на служителя.

При определяне на вида и размера на дисциплинарното наказание дисциплинарнонаказващият орган е взел предвид тежестта на нарушението, настъпилите от него негативни последици, формата на вината на държавния служител, обстоятелствата, при които е извършено нарушението. За да наложи най-тежкото дисциплинарно наказание, дисциплинарнонаказващият орган правилно е преценил, че извършеното от касатора нарушение има характер на тежко, в резултат на което са настъпили негативни последици за ИА „Автомобилна администрация“, като държавна агенция, а на място са настъпили непредвидени от неявяването на работа в Л. за ОО „АА“ и РД „АА“ П. последици по изготвянето/промяна на графици за работа на служителите и невъзможност да се осъществява дейност на съответната регионална администрация.

Крайната преценка на относимите към предмета на доказване факти и обстоятелства,

както и решението за ангажиране или не на дисциплинарната отговорност на служителя въз основа на направените фактически констатации принадлежи на дисциплинарно наказващия орган. Той следва да пристъпи към налагане на конкретно определено по вид и размер дисциплинарно наказание след всестранно и обективно изясняване на фактическата обстановка, позволяваща индивидуализация в достатъчна степен на вменените на служителя деяния, както и след събиране и обсъждане на представените от служителя писмени/устни обяснения и възражения, ведно с посочените към тях относими доказателства. В тази връзка съдът установи и прие, че дисциплинарно - наказващият орган е изложил своите съображения за налагането на точно определеното в заповедта дисциплинарно наказание. В обжалваната заповед са изложени подробни мотиви, отнесени към фактическите обстоятелства по извършените от жалбоподателя дисциплинарни нарушения, които се споделят от съда. По изложените съображения съдът прави извод, че оспорената заповед е законосъобразен акт, защото е издадена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на изискванията на материалния и процесуален закон и в съответствие с тяхната цел.

Предвид горното, жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли. От страна на представителя на ответника не са поискани разноски и съдът не присъжда такива.

Във връзка с горното, съдът

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалба на И. Б. К., срещу Заповед № ДН-00-12/26.05.2020 г. на изпълнителен директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“.

Решението може да се обжалва пред ВАС в 14 дневен срок от съобщението.

Съдия